

може и не трѣба да измѣни языка, но съкый може да пре-
образова слога.

Двѣ страны на языка и слога. — Съка дума изрича едно понятіе; но въ сжщото време тя е звукъ, кой-то въ насъ разбужда живъ образъ или видъ на предмѣта. Тѣй словото или думата прѣдстави двѣ страны: *вътрѣшна* и *външна*. Отъ къмъ вътрѣшната страна думата е понятие което удовлетворява щѣніята на нашыя умъ, а отъ външна страна тя е много или малко изящно изразеніе, което удовлетворява щѣніята на нашыя вкусъ. За туй и въ слога ный забѣлжваме пакъ двѣ страны: *Логическа* и *Художественна*.

Логическа страна на рѣчта е нейныйтъ смисълъ, нейното лесно разумѣваніе, а художественна страна на рѣчта — нейното изящество. Въ логическо отношеніе рѣчта предава нашата мысль или вѣрно, опрѣдѣлительно, или превратно, тъмно, спорѣдъ както е намъ понатенъ предмѣта, за който пишемъ. Въ художественно отношеніе рѣчта бѣва за насъ или пріятна или непріятна, като гледамы стройно ли въ нея слѣдвать звуковетъ единъ слѣдъ други, и думы-тѣ живо ли рисувать образа на предмѣта.

I. Логически условія на слога.

Ясность и точность. — Логическата страна на слога изысква *ясность* и *точность*. Ясностьта на изразеніето състои въ туй — да може рѣчта да са разумѣва лесно, свободно, безъ никое напруганіе на ума. Римскый криторъ Квинтилианъ е казалъ: «Трѣба да са стараймы не да туй какъ съкый да ны разбере, но какъ да не е възможно да не ны разбере.» Точностьта на слога състои въ строгата опрѣдѣлительность на изразеніето, тѣй щото рѣчта